

Side kunde være Tale om at bringe i Anvendelse, maatte tage Sigte paa at afhjælpe den herskende Arbejdsløshed. Den Opfattelse har jeg den Dag i Dag, og det er netop ogsaa en af Grundene til, at jeg for mit Vedkommende har taget Afstand fra de Forslag, der fra Industriens Side har været fremme i Retning af Importforbud og midlertidige Toldforhøjelser som Kriseforanstaltninger, fordi disse ved at fordyre Produktionen ingen som helst Sikkerhed giver for, at den kommer i Gang igen, saaledes at Arbejderne derigennem finder forøget Beskæftigelse.

Jeg har Gang paa Gang i Forhandlingerne og i de talrige private Samtaler, jeg har haft med Industriens Mænd, gjort opmærksom paa, at for mig var det ikke Hovedsagen, hvem af os der fik Ret, om det var Konjunkturkrise eller Valutadumpingkrise — det er jo heller ikke mig, der har trukket denne skarpe Grænselinie —, men Hovedsagen maatte for mig som for alle andre være at undersøge Muligheden af at paavise praktisk gennemførlige Midler til en Lindring af Krisen, og dette mener jeg ogsaa i nogen Grad er opnaaet gennem de 8 Punkter.

Resultatet af hele den foretagne Undersøgelse kan, saaledes som det ogsaa fremgik af den officielle Meddelelse af 25. Oktober, sammenfattes i følgende Konklusion: Ministeriet skønner ikke rettere end, at de almindelige Betragtninger over Krisen, den specielle Undersøgelse af de nødstedte Industrier og endelig de Erfaringer, man i Udlandet har gjort med Hensyn til Resultatet af de der foretagne mere eller mindre omfattende Foranstaltninger i Retning af Importforbud og Toldforhøjelse, ikke har kunnet afkræfte Rigtigheden af det Standpunkt, Regeringen herhjemme fra første Færd har indtaget, som jeg jo ikke behøver at præcisere nærmere, men som i Korthed er dette, at alle Foranstaltninger, der ikke paa den ene eller den anden Maade tjener til at billiggøre den indenlandske Produktion, maa forkastes som uegnede til at mildne endsige afhjælpe den nuværende Krise. Men ligesom Regeringen altid har erklæret sig rede til at overveje og eventuelt iværksætte en hvilken som helst anden Foranstaltning, som man fra Industriens eller anden Side kunde paavise til Støtte for Industrien under de forhaanden værende vanskelige Forhold eller afhjælpe Arbejdsløsheden, saa fastholder Regeringen den i sin Tid angivne Ramme, inden for hvilken Staten er villig til et af Statens finansielle Ydeevne begrænset Omfang at træde hjælpende til, og udvider denne Ramme paa enkelte Punkter.

Jeg skal ganske kort gennemgaa og nærmere forklare og begrunde disse enkelte Punkter.

Punkt 1. Opretholdelsen af Bestemmelserne om Begunstigelse af dansk Arbejde ved Statsanskaffelser og Køb af Materialer til Foretagender, der udføres med Statsstøtte, er en ligefrem Fortsættelse af den gældende Praksis og indeholder altsaa Regeringens fornyede Tilsagn om overalt, hvor det skønnes forsvarligt ud fra økonomiske eller andre Betragtninger, at ville foretrække dansk Arbejde fremfor udenlandsk.

Punkt 2. Midlertidig Ophævelse af Tolden paa visse Raastoffer er ligeledes en Fortsættelse af den hidtil gældende Ordning. Denne har, som bekendt, hidtil kun omfattet Cellulose-tolden. Om den kan udvides til ogsaa at omfatte andre af de forholdsvis meget faa Raastoftoldsatser, der indeholdes i den gældende Toldlov af 1908, vil naturligvis først og fremmest afhænge af den paagældende Toldsats' fiskale Betydning, men dernæst være afhængig af det Forslag til en ny Toldlov, som om føje Tid vil blive forelagt for Rigsdagen.

Punkt 3 er nyt og gaar ud paa, at Staten i visse Tilfælde, hvor den hjemlige Industri stilles ugunstigt i Konkurrencen med Udlandet paa Grund af en bevidst Prisdifferentieringspolitik fra dettes Side med Hensyn til nødvendige Raa- eller Hjelpestoffer, kan yde en økonomisk Støtte til hel eller delvis Afhjælpning af denne Ulighed i Konkurrencen. Det er en Selvfølge, at en Begrænsning paa dette Omraade er nødvendig, og den maa foruden i rent finansiel Henseende ogsaa ligge i Definitionen af selve Begrebet: Prisdifferentieringspolitik. Kriteriet for en saadan Politik bør utvivlsomt være det, at der er Tale om et faktisk Monopol for det paagældende Raa- eller Hjelpestof, enten saaledes at forstaa, at disse Stoffer overhovedet ikke kan faas udenfor et bestemt Land, eller ogsaa, at Prisdifferensen mellem det Land, hvorfra disse Stoffer sædvanligvis faas, og eventuelt andre Lande er saa urimelig, saa uforholdsmæssig, at der maa siges at foreligge et faktisk Monopol til Skade for dansk Industri. Betingelserne for Støtte imod Prisdifferentiering maatte desuden være følgende: 1) at den prisdifferentierende Foranstaltning fra det paagældende Lands eller eventuelt udenlandsk Erhvervssammenslutnings Side ikke er permanent, men et Led i den øjeblikkelige økonomiske Politik, 2) at den direkte eller indirekte virker til særlig Skade for dansk